

Zondag 26 april 2020
3^e zondag van Pasen

Overweging

Wist u dat in Emmaus twee duizend jaar geleden, een groot garnizoen van de vijand gelegen was? Een groot Romeins bolwerk?

Lucas laat de twee mannen niet zomaar van Jerusalem naar Emmaus lopen. De gang van de leerlingen van Jerusalem, de stad van vrede naar Emmaus is er één van ondergang, van volledige capitulatie. Het betekent het einde van alle dromen rond vrede en vrijheid.

Ja, ze hadden wel gehoord van die vrouwen, die Jezus graf leeg hadden aangetroffen, Maar wat zegt dat nou. Misschien dachten ze wel: Vrouwenpraat. En wat hadden zij daar nu aan? een leeg graf zegt zo weinig. Daarmee hadden zij hun geliefde vriend Jezus niet terug. Zij dachten in stilte aan hem die zij zo misten en van wie zij zoveel verwacht hadden. En er maakte zich een pijnlijk gevoel van leegte en grote teleurstelling van hen meester. Zo'n gevoel als je wel eens hebt, als alles wat je denkt te bezitten, je plotseling ontnomen wordt. als je bijvoorbeeld ineens ernstig ziek wordt, of je baan verliest of in rouw gedompeld wordt. als je leven niet zeker is, - Of als de bodem onder je voeten wordt weggeslagen en al je illusies je ontnomen worden.

De Emmausgangers lijken in normale tijden al zo op ons, moderne mensen. In de wereld waarin wij nu leven misschien nog wel meer. Ook wij hebben moeite met de situatie die er is.

Er is zoveel twijfel en onzekerheid, angst en eenzaamheid.

Voor de leerlingen was de paasboodschap een onverteerbare brok, ook voor velen van ons staan die wondere geschiedenissen uit de bijbel soms zo ver van ons af, Raken zij ons persoonlijke leven nog wel, in deze schijnbaar zo ver van God verwijderde wereld?

Wat heeft een wonder in deze materialistische tijd nog voor betekenis?

Het werd een interessant gesprek, daar op de weg naar Emmaus, Die onbekende derde bleek de mannen heel wat te zeggen en uit te leggen te hebben. Hij verweet hun niet, dat zij de vrouwen niet hadden geloofd.... Nee het wordt een echt gesprek van hoor en wederhoor, van vraag en antwoord, geen woordenwisseling, maar een gesprek waarin mensen tot elkaar komen. Een gesprek dat uitnodigt tot bezinning, bezinning op Mozes en de profeten. Daar hadden de leerlingen eigenlijk nog nooit zo bij stil gestaan. Zij hadden maar wat te graag geloofd dat Jezus de messias was toen hij zulke wondere genezingen deed en mooi sprak over God en zijn koninkrijk

Langzaam aan begint het de twee dan te dagen. Ze wandelen naar Emmaus en ze wandelen door de Schriften. Zou de God van Mozes en Elia het werk dat zijn hand begon laten varen? Zou de Eeuwige die 'Er zei licht' riep tegen de duisternis, Die Abraham uit Ur der Chaldeeën riep, die Jozef uit de put haalde en zijn volk uit Egypte en Jona uit de vis en Daniël uit de leeuwenkuil en de ballingen uit hun ballingschap, zou deze herder zijn schapen nu echt plotseling in de steek hebben gelaten?

Zou deze Vader zich niet over zijn geliefde zoon hebben ontfermd en zou hij zich ook niet over de zijnen ontfermen?

Wat veroorzaakt uiteindelijk de omslag, of moeten we ons meer afvragen wanneer die plaatsvindt? Ze herkennen, of liever kennen opnieuw wat hen van oudsher is aangereikt. Maar de vragen zullen blijven en ook bij ons komen die vragen, vaak in andere vormen weer terug. Hoe kan het dat Jezus dan wel dood is, maar dat zijn inzet, zijn liefde, zijn leven niet voorbij zijn.

Rilke noemt het in een van zijn gedichten: 'Leven met vragen'. Daarin legt hij de nadruk op het niet te krampachtig zoeken naar antwoorden en op het leren leven en kunnen leven met vragen, wat naar Rilke's inzicht al iets van een antwoord kan zijn.

Twee dingen zijn mij bijzonder opgevallen toen ik dit verhaal nog eens aandachtig las. Het eerste is dat Jezus, Hij komt bij ons, onderweg. Of we nu op weg zijn naar Emmaus, of naar de plaats waar we wonen, dat is niet van belang. Mensen gaan op velerlei wegen. Maar dat Jezus bij ons komt, zelf met ons praat, onze nood kent en ons troost en ons geloof geeft en de ogen opent voor de echte dingen, die in ons leven van belang zijn, daar gaat het om. Dat moet je overkomen, daar moet je om bidden en dat kan Hij alleen maar zelf doen in ons leven

Het tweede is dat we er op moeten aandringen dat Hij blijft. Als je niet wil dat hij je deur voorbij gaat, dan moet je hem vragen om binnen te komen, Hij dringt zich niet aan je op.

Hadden de leerlingen hem niet uitgenodigd, was de ontmoeting met de levende Heer aan hen voorbij gegaan en zaten zij nu nog in diepe rouw. Daarom de vraag aan ons persoonlijk, nodigen wij Hem uit op onze levensweg om bij ons binnen te komen en geven wij Hem plaats aan tafel.

Als de leerlingen Hem herkennen aan het breken van het brood, weten zij de levende niet langer bij de doden te zoeken en zij stonden op en keerden onverwijld naar Jerusalem terug,

Dat kan niet anders. De messiaanse weg is altijd naar Jerusalem toe, nooit ervandaan. Terugkerend naar Jerusalem bevinden de Emmausgangers zich weer op de weg van Jezus. En wat dat zeggen wil heeft Huub Oosterhuis zo mooi onder woorden gebracht: 'Hier ben ik' zijn en doen wat moet gedaan.

Liefde, handen en voeten geven.

En in deze coronatijd zijn er zoveel lichtende voorbeelden van hoe je dat kunt doen, de media zijn er vol van, en zal het ook niet moeilijk zijn om iemand te vinden aan wie je je liefde kwijt kunt.

Hier ben ik, zijn en doen wat moet gedaan. Amen

A.M.Veldhuis